

Magyarok, 1889. november 27. – Szeged, 1964. szeptember 4.

Apja építőmunkás volt. A négy polgári elvégzése után cipésszakmát tanult. 1909-ben Szegedre került, belépett a Bőripari Munkások Szakszervezetébe, és tagja lett az MSZDP-nek is. 1910-ben vezetőségi és szervezőbizottsági tagnak választották. Az 1918. októberi polgári demokratikus forradalom idején részt vett a munkástanács megalakításában, belépett a KMP-be, a szegedi szervezet létrejöttkor a vezetőség tagja lett. A Tanácsköztársaság alatt a közegészségügyi és szociális bizottság valamint munkástanács tagja. A kommün leverése után egy ideig bujdosott, 1920 nyarán letartóztatták. Egy évig a Csillag börtön foglya volt, 1921 és 1926 között állandó rendőri felügyelet alatt állt. 1931-ben az MSZDP szegedi szervezete végrehajtó bizottságának tagjává, 1934-ben a szegedi bőrosszakszervezet elnökévé választották. 1938-ban a Dél-magyarországi Cipőgyárba került dolgozni. 1943 novemberében elbocsátották munkahelyéről. 1944. április 3-án Ricsére internálták, ahonnan szeptember 2-án szabadult.

Szeged felszabadítása után egy ideig az OTI helyi irodáját vezette. Részt vett az SZDP városi szervezetének újjászervezésében, bekerült a vezetőségbe. Tagja lett a Szegedi Nemzeti Bizottságnak, és 1944. december 16-án Szeged képviselőjeként beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1948-ban részt vett a két munkáspárt nagy-szegedi szervezetei egyesülésének előkészítésében, az MDP tagja lett. 1953 márciusában koholt vádak alapján letartóztatták, majd augusztusban szabadon bocsátották. 1956-ban rehabilitálták. 1956 végén bekapcsolódott az MSZMP szervezésébe. 1957-ben a Szegedi Cipész Ktsz-től ment nyugdíjba.